

της ἀληθείας, της δικαιοσύνης και της πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἀνάγκη ἐκ τοῦ ἀξιώματος και της ἀποστολής ταύτης νὰ ἴναι πάντες ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἠθικοὶ και τίμοι ἄνθρωποι, νὰ εἶναι τὸ ὑπόδειγμα της ἀτομικῆς, οικογενειακῆς και κοινωνικῆς ἠθικῆς. Διότι ὁ ποιὼν και διδάσκων και οὐχ ὁ διδάσκων και μὴ ποιὼν εἶναι ἄξιος νὰ ὀνομασθῆι μέγας ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀποστολῇ. Ὁ δημοσιογράφος κοινωνικὸς ἠθικοδιδάσκαλος ὢν, ὀφείλει νὰ ἴναι χριστιανὸς τοῦ ἠθικοῦ Νόμου τηρητῆς, ἵνα ἀναδεικνύεται ὁ ἐλέγχων τὴν κοινωνικὴν ἁμαρτίαν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν και δημιουργοῦσαν τὴν σήψιν.

Ἡ Ἐκκλησία κρατεῖ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ἣ ὁποία εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἐθαγγελίου. Διὰ τούτου ἀλατίζει και προλαμβάνει τὴν σήψιν, διὰ τούτου κόπτει τὰ σεσηπότα. Ὁ δημοσιογράφος εἶναι—ὀφείλει νὰ ἴναι—ὁ κρατῶν τὴν μάχαιραν τοῦ ἐλέγχου κατὰ πάσης ἀδικίας, κατὰ πάσης ἀνηθικότητος, εἶναι ἀπόστολος τοῦ πνεύματος της Ἐκκλησίας. Καὶ ὅπως εἰς τὸν κληρικὸν και πάντα ἐργάτην της Θρησκείας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἴναι ἐνάρετος ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἴναι τύπος ἀρετῆς, ἵνα ποιῆ τοὺς διδασκομένους ὑπ' αὐτοῦ

ἐναρέτους, οὕτω και εἰς τὸν δημοσιογράφον, τὸσον τὸν πρῶτον, ὅσον και τὸν τελευταίον, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἴναι λάτρης της ἀληθείας, δούλος της δικαιοσύνης, αἰχμάλωτος της πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἀγνὸς εἰς τὸ ἦθος αὐτοῦ, μεγάλωφρων εἰς τὰς σκέψεις και τὰ φρονήματα. Δὲν ἐξετάζω τί συμβαίνει ἀλλαχοῦ. Προσέχω εἰς τοὺς ἰδικούς μας. Ὁμολογῶ, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρετήρησα, ὅτι ἐν τῷ κύκλῳ τῶν δημοσιογράφων ὑπάρχουσι οὐκ ὀλίγοι οἱ ἐμπνευσμένοι ἀριστοτέχναι ὑμνήται της Θρησκείας τοῦ Χριστοῦ και ὑπερασπισταὶ της κοινωνικῆς ἠθικῆς με τὸσαύτην δύναμιν παραστατικῆς ἐκφράσεως, ὥστε πολλὰκις κατ' ἐμαυτὸν εἶπον: ἰδοὺ χριστιανοὶ ἠθικοδιδάσκαλοι ἀνώτεροι ἱεροκηρύκων. Τοὺς ἐζήλευσα εἰς τὴν τελειότητα τῶν χαρακτηρισμῶν και τὴν παραστατικότητα τοῦ ἀληθοῦς και τοῦ πρέποντος και ἐμακάρισα τοὺς ἔχοντας τοιοῦτον τάλαντον. Ἀλλὰ... ἀπογοήτευσίς ἀπὸ τὸ γύρισμα της σελίδος!! Αὐτομάτως ὁ ἀντίχειρ και ὁ δεικτής της δεξιᾶς χειρὸς εὐρέθησαν ἐπὶ της ρινός, ἵνα φράξωσι τοὺς μυκτῆρας!...

(Ἀκολουθεῖ)

Θάου Λυμπεροπούλου Θεολόγου—Λυκειαρχου.

Θεολογικαὶ μελέται.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΚΑΙ Η ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἐπειτα καταδεικνύει ζωηρῶς τὸ πάθος της φιλαργυρίας, προτρέπων νὰ προφυλάσσονται ἀπ' αὐτοῦ και νὰ πορεύονται συμφώνως με τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ὀπλιζόμενα με τὰς ἀρετὰς, διδάσκοντες ἀλλήλους, τὰς γυναῖκας και τὰ τέκνα τῶν. Ἐπίσης συνητῆ σωφροσύνην εἰς τὰς χήρας και ἀσθητῶν ἐγκρατεῖαν και ἀποχήν ἀπὸ κακῶν, καθ' ὅσον ὁ Θεὸς τὰ πάντα βλέπει και τὰς ἐννοίας και τοὺς λογισμοὺς και τὰ της καρδίας κρυπτὰ.

Κεφάλαιον 4ον. Εἶτα προτρέπει τοὺς διακόνους, και τοὺς πρεσβυτέρους νὰ φανῶσιν ἄξιοι της ἱεραῆς αὐτῶν ἀποστολῆς και τοῦ ἀξιώματος, ἀμέμπως διάγοντες, διότι κατεστάθησαν διάκονοι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ και ὄχι ὑπ' ἀνθρώπων. Νὰ ὦσιν εὐθεῖς ἀφιλάργυροι, ἐγκρατεῖς, ἐπισκεπτόμενοι τὰ ὄρανα και τὰς χήρας και προστατεύουσιν αὐτάς. Πρὸς τούτους δὲ παραγγέλλει αὐτοῖς νὰ ὦσι δίκαιοι και πρῶοι και ἀπροσωπώλητοι και νὰ μὴ δίδωσι πίστιν ἄνευ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως. Νὰ ὦσι συμπαθεῖς καθ' ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐν ἁμαρτίαις ἐσμέν και ὅλοι θὰ παραστῶμεν εἰς τὸ τρομερὸν τοῦ Κυρίου βῆμα.

Κεφ' 5-6.—Ἐξακολουθῶν παραγγέλλει ὅπως ἀπέχωσι τῶν ψευδοδιδασκαλιῶν και τῶν κατὰ δόκησιν τὸν Χριστὸν ἐνανθρωπήσαι φρονούντων νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν ἀρχικῶς κηρυχθεῖσαν ἀλήθειαν, γρηγοροῦντες ἐν πᾶσι.

Κεφ. 7ον.—Παρακινεῖ αὐτοὺς εἰς ὑπομονὴν και καρτερίαν ὅπως γίνωσι μιμηταὶ τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου και τῶν μαρτύρων Ἰγνατίου, Ζησίμου, Ρού-

φου και ἄλλων, οἵτινες εἶχον βεβαίαν τὴν ἐλπίδα, τὴν προερχομένην ἐκ της πίστεως.

Κεφ. 8-9.—Ἐπειτα προτρέπει αὐτοὺς ὅπως ὦσι σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν και ἀμετακίνητοι, φιλάδελφοι και ἠνωμένοι, ἐπεικεῖς, φιλελεήμονες και ἀμεμπτοι εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀνατροφήν, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου βλασημηῖται τέλος δὲ τὴν σωφροσύνην.

Ἐπειτα ὁμιλεῖ περὶ πρεσβυτέρου πινὸς Οὐάλντος ὅστις πρεσβύτερος ὢν, κατεχράσθη ἐκκλησιαστικὰ πράγματα μετὰ της συζύγου του, ἀποδεικνύων τὴν μεγάλην του πτώσιν και κατατάσσων τοὺς φιλαργύρους μετὰ τῶν ἐθνικῶν. Ὑπομνησκει αὐτοῖς τὴν καύχησίν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἕνεκεν της πίστεως και εὐσεβείας αὐτῶν καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς δὲν εἶχε πιστεύσει ἀκόμη, δεικνύει τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκπεσόντα και τὴν σίξυγον αὐτοῦ και εὐχεται μετάνοιαν.

Κεφ. 11ον.—Ἐπαινεῖ και πάλιν αὐτοὺς διὰ τὴν γνώσιν τῶν Γραφῶν και μετὰ λεπτότητος συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ συνδιαλλάσσονται πρὸς ἀλλήλους πρὸ της δύσεως τοῦ ἡλίου, κατὰ τὸ τοῦ Κυρίου λόγιον. Εἶτα ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς και αἰωνίου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ, δητῶς ἐκφραζόμενος ὅτι Θεὸς ὁ Χριστός. Ἐπειτα προτρέπει αὐτοὺς νὰ προσεύχονται ὑπὲρ βασιλέων και ἔξουσιῶν και ἀρχόντων και ὑπὲρ ὅλων τῶν διοικτῶν τῶν ἵνα καρποφορήσῃ ἡ πίστις.

Κεφ. 12ον.—Εἶτα μνημονεῖ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἰγνατίου, συνιστῶν τὸ ἐποικοδομητικὸν αὐτῶν και τέλος εἰς τὸ 14ον Κεφ. συνιστῆ τὸν Κρήσκεντα δι' οὗ ἀποστέλλει τὴν ἐπιστολὴν ὡς ἄνθρωπον ἀμέμπτου βίου και περαινέ τὴν διδασκαλικατῆν ταύτην ἐπιστολὴν διὰ χαριετισμοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ ἵνα-ἢ μετ' αὐτῶν.

Ὡς πρὸς τὴν εὐσέβειαν και τὴν δικαιοσύνην ἡ παράβασις εἴτε μεγάλη εἴτε μικρὴ εἶναι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει. Δημοσθένης.